

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	4012200639
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Závadská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4012200639.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Mariany Reiffovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu Borsodi Tranzit Foglalkoztatási Közhazsnú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom Jászi. O. u. 3, 3600 Ózd, IČO: Cg.05-09-017581, Maďarská republika, zastúpeného JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, proti žalovanej Sociálnej poisťovni v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 1. februára 2012, číslo 10821-2/2012-BA, na odvolanie účastníkov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47 v časti, týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej z 1. februára 2012, číslo 10821-2/2012-BA, p o t v r d z u j e .

V časti týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47 m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 543,39 € do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ladislava Csáka, so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi aj trovy odvolacieho konania vo výške 165,37 € do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ladislava Csáka, so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47, zrušil rozhodnutie žalovanej z 1. februára 2012 číslo 10821-2/2012-BA podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 609,39 €. Napadnutým rozhodnutím žalovaná zmenila výrok rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa, v ktorom vypustila text „... § 210 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení ...“ a doplnila text „ § 210 ods. 1

zákona o sociálnom poistení ...“ a v zostávajúcej časti potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky v Topoľčanoch z 15. augusta 2011 číslo 32062-120/2011-TO, podľa ktorého pánovi I.i, občanovi F., zaniklo 26. júna 2010 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti.

V odôvodnení uviedol, že vo výrokovej časti rozhodnutia správny orgán rieši otázku vzniku takeého poistenia, na čo v odôvodnení nadväzuje citácia § 20 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v zmysle ktorého povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca vzniká fyzickej osobe v pracovnom pomere odo dňa vzniku pracovného pomeru a zaniká dňom skončenia pracovného pomeru. V ďalšej časti odôvodnenia však už správny orgán neuviedol, ako citované ustanovenie v danej veci aplikoval.

Krajský súd ďalej uviedol, že z rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho správny orgán konštatuje, že menovanému zanikol pracovný pomer 26. júna 2010 na základe ukončenia jeho vyslania žalobcom a medzi kým mal tento pracovný pomer vzniknúť, keď v administratívnom spise sa údaj o tomto pracovnom vzťahu nenachádza. Vyjadrenia účastníkov konania podľa názoru krajského súdu preukazujú, že zamestnancom žalobcu bol pán I. a že jeho pracovný pomer so žalobcom nevznikol v deň, keď začal vykonávať prácu na území Slovenskej republiky. Správny orgán skúmal, právo ktorého štátu treba v danej veci použiť, ale nezaoberal sa otázkou, na základe akých skutočností, úvah a ustanovení hmotnoprávných predpisov dospel k záveru, že zamestnancovi žalobcu pánovi I. T. 26. júna 2010 zaniklo povinné poistenie. Z rozhodnutia správneho orgánu tiež nemožno zistiť ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého rozhodol. Podľa názoru krajského súdu týmto postupom žalovaná aj správny orgán prvého stupňa znemožnili žalobcovi, aby mohol z rozhodnutia zistiť, či, kedy a na základe akého zákonného ustanovenia mu povinné poistenie vzniklo alebo zaniklo.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalovaná a žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V prípade, ak odvolací súd nevyhovie odvolaniu, žalovaná žiadala zmeniť rozsudok v časti výroku o trovách konania tak, že je povinná zaplatiť náhradu trov vo výške 543,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Namietala, že žalobca je agentúrou dočasného zamestnávania so sídlom v Maďarsku, a dotknutí zamestnanci žalobcu (v konkrétnom prípade pán J., Z.) vykonávali práce v období uvedenom v prílohe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r.o., Bánovce nad Bebravou, a preto bolo nevyhnutné určiť uplatniteľný právny poriadok na základe príslušného koordinačného nariadenia a následne ho aplikovať pri vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti. Uviedla, že všeobecné pravidlo, na základe ktorého sa určí v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatniteľné právo, je uvedené v článku 13 (2) (a) nariadenia o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov, na základe ktorého zamestnanec zvyčajne podlieha systému sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom vykonáva svoju činnosť, a to aj napriek skutočnosti, že má bydlisko na území iného členského štátu, alebo že sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo jednotlivca, ktorý ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu. Z tejto všeobecnej zásady nariadenie ustanovuje výnimky v článku 14 (1) (a), ktorý sa vzťahuje na vyslaných zamestnancov a v článku 17 nariadenia.

Článok 14 (1) (a) nariadenia upravuje inštitút vyslania. Zamestnanci sa počas doby vyslania preukazujú v štáte vykonávania zamestnania formulárom E 101 (potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve), ktorý vystaví vysielajúci štát, a na základe ktorého zamestnanec podlieha naďalej právnym predpisom vysielajúceho štátu, ak ho zamestnávateľ dočasne vyslal vykonávať činnosť na územie iného členského štátu (prijímajúci štát). Zamestnancovi žalobcu vysielajúci štát (teda Maďarsko) nevystavil formulár E 101, a výnimka podľa článku 17 nariadenia, ktorú by po vzájomnej dohode s Ministerstvom práce, sociálnych

vecí a rodiny Slovenskej republiky mohol udeliť vecne príslušný úrad v Maďarsku, tiež nebola udelená. Z tohto dôvodu žalovaná nebola oprávnená pri určení uplatniteľnej legislatívy vychádzať z článku 14 (1) (a) nariadenia. Na túto skutočnosť žalovanú upozornila listom z 30. novembra 2009 maďarská inštitúcia sociálneho zabezpečenia „Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP), Nemzetközi és Európai Integrációs Főosztály, Budapešť“. Žalovaná preto dospela k názoru, že sa na uvedeného zamestnanca žalobcu, ktorý v období od 7. januára 2010 do 26. júna 2010 vykonával činnosť na území Slovenskej republiky, vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia právny poriadok Slovenskej republiky. V danom prípade považovala za postačujúcu skutočnosť, že vykonával práce na území iného členského štátu Európskej únie bez ohľadu na skutočnosť, že jeho pracovný pomer vznikol podľa maďarských právnych predpisov. Podľa názoru žalovanej na zamestnanca žalovanej sa vzťahoval osobný rozsah nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti bol podľa § 14, § 15 a § 19 zákona o sociálnom poistení. Navyše, žalobca nebol rozhodnutím a postupom žalovanej ukrátený na svojich právach, čo je nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby.

Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalovaná namietala, že podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), je predmetné konanie od poplatku oslobodené, a preto by mala byť zaviazaná uhradiť len trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania, podal včas odvolanie aj žalobca. Namietal, že prvostupňový súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania za jeden úkon, a to za písomné stanovisko k vyjadreniu žalovanej k žalobe.

Žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej potvrdiť ako vecne správny a žiadal priznať právo na náhradu trov konania. Uviedol, že rozhodnutím žalovanej bol na svojich právach ukrátený už len tým, že odvodová povinnosť by bola v Maďarsku a na Slovensku rozdielna, čím sa dotýka jeho ústavou garantovaného práva vlastníť majetok. Podľa jeho názoru žalobca splnil podmienky, uvedené vo výnimke, v zmysle ktorej podľa nariadenia podlieha predpisom prvého členského štátu, ak predpokladané trvanie práce zamestnanca na Slovensku neprekročí 12 mesiacov. Nevyplnenie formulárov, na ktoré poukazuje žalovaná označil za formálny administratívny dôvod, ktorý možno konvalidovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej bolo dôvodné len v časti týkajúcej sa trov konania a odvolanie žalobcu nebolo podané dôvodné.

Sociálne poistenie zamestnancov, pohybujúcich sa v rámci Európskej únie v relevantnom období upravovalo nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971, o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva (ďalej len „nariadenie“).

V zmysle II. hlavy, článku 13 (9) ods. 1 nariadenia osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu.

Podľa článku 13 (9) ods. 2 písm. a) nariadenia pokiaľ články 14 až 17 neustanovujú inak, na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu.

Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia článok 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami: osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za

predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania.

Zo spisov vyplýva, že žalobca žiadal o preskúmanie rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím jej pobočky o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnancovi žalobcu, pánovi I., občanovi F. s účinnosťou od 26. júna 2007.

Pred posudzovaním vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa musel odvolací súd skúmať, či žalobca bol rozhodnutím a postupom žalovanej ukrátený na svojich právach, čo je podľa názoru žalovanej nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti uvádza, že podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku súdy rozhodujú o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov, pričom platí, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia správnych orgánov s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne zo súdneho prieskumu vylučuje. Rozhodnutia, ktoré súdy nepreskúmajú, a teda sú zo súdneho prieskumu vylúčené, sú taxatívne vymedzené v § 248 OSP. Preskúmané rozhodnutie žalovanej však nezodpovedá žiadnemu z kritérií uvedených v tomto ustanovení.

Rozhodnutie žalovanej deklaruje vznik sociálneho poistenia k určitému dňu vo vzťahu k zamestnancovi žalobcu, čo má priamy dopad na povinnosti žalobcu ako zamestnávateľa tohto zamestnanca podľa zákona o sociálnom poistení (napr. ako platiteľa poistného), a preto predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté. Následne je už predmetom samotného súdneho preskúmania skutočnosť, či bol žalobca ukrátený na svojich právach.

V konaní nebolo dostatočne preukázané, či zamestnanec žalobcu, ktorý vykonával na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky prácu v období od 7. januára 2010 do 26. júna 2010 (č. l. 10 p.v.), podlieha v oblasti sociálneho zabezpečenia právnym predpisom Slovenskej republiky alebo právnym predpisom Maďarska.

Z dôvodov rozhodnutia žalovanej súd zistil, že žalobca je personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku, ktorá na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov prideľovala svojich zamestnancov prijatých v Maďarsku na výkon činností na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r. o. so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Partizánska ul. č. 73.

Na základe uvedenej Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov vykonával pán I. činnosť na území Slovenskej republiky od 7. januára 2010. Vysielajúci štát mu však nevystavil formulár E 101, na základe ktorého by tento zamestnanec podliehal právnemu poriadku vysielajúceho štátu, teda Maďarska, a ktorý by zbavil zamestnanca a zamestnávateľa plniť povinnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť.

Na podklade uvedených skutočností žalovaná vyslovila názor, že v oblasti sociálneho zabezpečenia sa vzťahuje na pána I. od 7. januára 2010 právny poriadok Slovenskej republiky s odkazom na článok 13 (2) (a) nariadenia, teda jeho použitie odôvodňuje všeobecné pravidlo, určujúceho uplatniteľnú legislatívu podľa miesta výkonu práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí. V administratívnom spise chýba pracovná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a zamestnancom žalobcu, ktorá by preukazovala deň vzniku pracovného pomeru ako aj dohodnuté miesto výkonu práce dotknutého zamestnanca, aby bolo možné zistiť najmä skutočnosť, na území ktorého členského štátu je dotknutý zamestnanec žalobcu zamestnaný. Bez objasnenia uvedenej skutočnosti nie je možné aplikovať ustanovenie článku 13 (2) (a) nariadenia.

Možno súhlasiť s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého sa považuje za formalitu vystavenie formulára E 101, o čom svedčí už aj názov článku 11 vykonávacieho nariadenia č. 574/72 (formality v prípade vyslania zamestnanca na iné miesto podľa článku 14 ods. 1 a 14b 81 nariadenia a v prípade dohôd uzatvorených v súlade s článkom 17 nariadenia). V žiadnom prípade však nemožno bez ďalšieho skúmania podmienok (upravených v rozhodnutí Správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000) vysloviť záver, podľa ktorého, ak vysielajúci štát zamestnancovi nevystavil formulár E 101, dokladujúci skutočnosť, že na jeho základe dotknutý zamestnanec podlieha legislatíve vysielajúceho štátu, sa na zamestnanca vzťahuje právny poriadok Slovenskej republiky.

Žalovaná charakteru formulára E 101 dostatočnú pozornosť nevenovala. Z rozhodnutia správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000 (ďalej len „rozhodnutie správnej komisie č. 181“) bodu 6 vyplýva, že formulár E 101 by bolo vhodnejšie vydať pred začatím danej doby; môže však byť vydané počas tejto doby alebo dokonca po jej uplynutí, v takom prípade môže mať retroaktívny účinok.

Z uvedeného možno vyvodiť, že formulár E 101 je možné vydať i po uplynutí doby vyslania, a preto žalobkyňa bola povinná dôsledne sa zaoberať aj podmienkami pre uplatňovanie článku 14 ods. 1 nariadenia a spolupracovať s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky, povinnosť, ktorá jej vyplýva nielen z nariadenia (čl. 84 a čl. 86), ale tiež z predmetného rozhodnutia správnej komisie č. 181.

V nadväznosti na tieto skutočnosti mala žalovaná tiež zisťovať právne postavenie inštitúcie „Országos Egészségbiztosítási Pénztár“ (OEP) v Maďarskej republike s ktorou komunikovala. Tvrdenie žalovanej, že ide o maďarskú inštitúciu sociálneho zabezpečenia, nie je dostatočne doložené. Na č. 1. 17 administratívneho spisu sa nachádza list tejto inštitúcie, v záhlaví ktorého je uvedený názov „National Health Insurance Fund“ (Národný fond zdravotného poistenia), z čoho vyplývajú pochybnosti o skutočnosti, aký druh poistenia uvedená inštitúcia vlastne vykonáva.

Bez toho, aby žalovaná zisťovala, či OEP je orgánom s rovnakými kompetenciami ako má žalovaná, či je oprávnený vykonávať sociálne poistenie v rozsahu ako má žalovaná podľa zákona o sociálnom poistení, jeho tvrdenia žalovaná vzala za základ svojho rozhodovania, a to bez toho, aby tvrdené skutočnosti boli preverené dôkazmi.

V ďalšom konaní bude nutné, aby žalovaná spolupracovala s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky (čl. 84, čl. 84a a čl. 86 nariadenia). Najmä bude potrebné vyžiadať si potvrdenia o registrácii uvedeného zamestnanca, prípadne, či mu bola registrácia právoplatne zrušená a od kedy k tomu došlo, preveriť, či prípadné zrušenie registrácie nebolo následne maďarským súdom zrušené. Z administratívneho spisu vyplýva, že poistné pomery zamestnancov žalobcu na základe rozhodnutia maďarského súdu neboli zrušené a naďalej sú platné, a preto bude tiež potrebné overiť si uvedenú skutočnosť v prípade uvedeného zamestnanca. Bez preverenia týchto skutočností žalovaná nemohla rozhodnúť tak, aby predchádzala k dvojitému plateniu poistného z rovnakého titulu v dvoch štátoch Európskej únie.

Okrem uvedených pochybení, žalovaná svojím postupom v správnom konaní odňala tiež možnosť konať pred správnym orgánom zamestnancovi žalobcu pánovi I.. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Topoľčany z 22. augusta 2011, číslo 32578-114/2011-TO bol uvedenému zamestnancovi žalobcu ustanovený opatrovník na obhajovanie jeho práv z dôvodu, že účastník konania nemôže konať samostatne, pretože jeho pobyt nie je známy. Toto rozhodnutie bolo doručované verejnou vyhláškou podľa § 212 ods. 14 zákona o sociálnom poistení.

Podľa zákona o sociálnom poistení doručenie verejnou vyhláškou použije organizačná zložka Sociálnej poisťovne v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo nie sú jej známe (§ 212 ods. 13 zákona o sociálnom poistení). V administratívnom spise sa však nachádza zoznam osôb ako príloha listu Národného fondu zdravotného poistenia, Budapešť z 30. novembra 2009, číslo 12-5732/09, v ktorom

pod číslom 12 je uvedený aj pán J., spolu s dátumom narodenia a adresou. Pobyt účastníka nemohol byť preto pre žalovanú, resp. prvostupňový orgán neznámy a následne nebolo možné z uvedeného dôvodu doručovať rozhodnutie o ustanovení opatrovníka verejnou vyhláškou. Doručenie tohto rozhodnutia je preto neúčinné a uvedené rozhodnutie ani nenadobudlo právoplatnosť. V ďalšom konaní sa žalovaná vysporiada aj s týmto nezákonným stavom.

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že výrok rozhodnutí správnych orgánov neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, lebo nie je v ňom uvedené ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, čo je v rozpore s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel odvolaniu žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre v časti týkajúcej sa trov konania, lebo konanie je od poplatku oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. Krajský súd žalobcovi priznal na náhradu aj 66 € za zaplatený súdny poplatok za žalobu a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v časti, týkajúcej sa trov konania podľa § 220 OSP rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47 zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania zníženú o zaplatený súdny poplatok. Pre úplnosť treba uviesť, že z § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že poplatok sa vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť a o tomto vrátení poplatku rozhodne i bez návrhu súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal.

Odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, v časti týkajúcej trov konania najvyšší súd nevyhovel, lebo v odôvodnení predmetného rozsudku sa krajský súd dostatočne a presvedčivo vysporiadal s tým, prečo žalobcovi nepriznal náhradu za jeden úkon právnej pomoci - stanovisko k vyjadreniu k žalobe z 27. augusta 2012. S uvedeným odôvodnením sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje a tiež nepokladá uvedený úkon právnej pomoci za účelne vynaložený, navyše sa v ňom neuvádzajú žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli tvrdené už v žalobe.

Odvolací súd preto považoval rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47 v prvom výroku, ktorým Krajský súd v Nitre zrušil rozhodnutie žalovaného z 1. februára 2012 číslo 10829-2/2012-BA za vecne správny a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. V časti týkajúcej sa trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 220 OSP a rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/26/2012-47 zmenil tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania zníženú o zaplatený súdny poplatok vo výške 543,39 €.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaná doplnila dokazovanie naznačeným smerom, taktiež bude nevyhnutné, aby žalovaná postupovala v úzkej spolupráci s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky tak, aby žalobca nebol ukrátený na svojich právach a aby prípadne došlo s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky k dohode o legislatíve uplatniteľnej na daný prípad.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za právne zastúpenie advokátom podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokátovi patrí odmena za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu žalovanej z 22. marca 2013 vo výške jednej šestiny výpočtového základu v sume 130,16 € a 7,81 € paušálnu náhradu hotových výdavkov, spolu 137,97 €. Advokát je platiteľ DPH, potom sa odmena advokáta zvyšuje o 20 % DPH, o sumu 27,4 €. Náhrada trov odvolacieho konania je v sume 165,37€.

Žalobca požiadal o náhradu trov za podanie z 11. decembra 2013, ktoré odvolací súd nepokladá za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva v zmysle § 142 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP, pretože v tomto podaní žalobca len oznámil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky medzičasom vydal už viacero rozhodnutí s rovnakým právnym základom.

Za úkon právnej služby, a to za podanie odvolania z 21. januára 2013 proti výroku o trovách rozsudku

Krajského súdu v Nitre, odvolací súd žalobcovi náhradu nepriznal, lebo nebol v tejto časti úspešný (§ 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.